

Petronės Venslovienės tapybos paroda "Vasaros spalvos" ir Gintaro Vitkausko keramikos paroda

Lietuvos tautodailininkų sąjungos galerijoje Vilniuje birželio 1-24 d. vyko Petronės Venslovienės tapybos ir Gintaro Vitkausko keramikos paroda. Joje autoriai pristatė vasariškai nuotaikingus ir itin skirtingos stilistikos kūrinius, kurie užpildė galerijos salę džiaugsmingomis tapybos darbų spalvomis bei santūrių keramikos dirbinių formų harmonija.

P. Venslovienės paroda neatsitiktinai pavadinta "Vasaros spalvos". Tapytoja eksponuoja darbus, kuriuose dominuoja ryškiaspalvių pievų peizažai ir natiurmortai. Tautodailininkės kūryba išsiskiria kolorito gyvumu, iliustratyvumu ir byloja apie nepaprastą autorės žavėjimąsi augalija, jos formomis, įvairove. Spalviniu požiūriu kūrinius galima skirstyti į lengvai pastelinius, itin aktyvius bei ryškius ir dramatiškai kontrastingus. P. Venslovienė nesistengia kurti teminių kompozicijų ar ieškoti savo darbams literatūrinių poteksčių. Autorės paveikslams būdingesnis natūralistinis formos atkūrimas, realistinio vaizdo siekimas per iliustratyvią prieigą. Būtent dekoratyvumas yra vienas ryškiausių P. Venslovienės tapybos bruožų.

Nors P. Vensloviienės kūryba ne visiškai atspindi tautinės tapybos bruožus ir jai galbūt trūksta tapybiško požiūrio į koloritą bei spalvų maišymo niuansus, džiugina autorės paveikslų žaismingumas. Tapytoja visą dėmesį sutelkia į Lietuvos laukams ir sodyboms būdingų augalų pavidalus, koloritą, stengiasi atskleisti kiekvienos gėlės išskirtinumą, drąsiai komponuoja jas tiek peizažo, tiek ir neutraliame fone. P. Vensloviienės kūryba atspindi lietuviui būdingą žavėjimąsi augalija, kuris yra gyvybingas ir ryškus tiek lietuvių tautosakoje, tiek ir vizualiniuose menuose.

Gintaro Vitkausko keramika yra unikali formų siluetais, faktūros glotnumu bei perteikia originalų autoriaus požiūrį į taikomąją keramiką. Pažvelgus į G. Vitkausko kūrinių pavidalus, pastebima tampa japoniškos keramikos tradicijos įtaka. Dirbinių formos aptakumas, asimetrija, minimalistinis jos apipavidalinimas yra būdingas tradiciniams japonų keramikos dirbiniams. Tuo tarpu, lietuviškoji tradicija yra linkusi į formos ir dekoro simetriją.

G. Vitkauskas beveik nenaudoja dekoro elementų, atsisako ir spalvingos glazūros. Dauguma kūrinių yra natūralių, žemės tonų. Daugiausia glazūruojamas kūrinių vidus, o išorė tik kartais dengiama blizgančia glazūra. Jo kūriniai alsuoja santūrumu ir ramumu, išlaikyta estetika. Visgi keletas parodoje ekspuojamų autoriaus darbų išsiskiria augaliniais išraižytais motyvais, primenančiais paparčio lapus. Šio augalo mistinė reikšmė giliai įsišaknijusi lietuvių pasaulėžiūroje per Joninių tradicijas. Prie G. Vitkausko keramikos dekoratyvaus apipavidalinimo prisideda smulkios plastikos detalių naudojimas: dangtelių, "kepurėlių", ąselių, virvelių. Šie dekoro elementai suteikia tautodailininko lipdytiems puodeliams, vazelėms, ąsoteliams šmaikštumo, nuotaikingumo.

Tarp parodoje eksponuojamų G. Vitkausko darbų išsiskiria smulkioji keramika - tai mažučiai dekoratyviniai puodeliai. Jie tarpusavyje labai panašūs tiek formos, tiek puošybinio apipavidalinimo atžvilgiu, tačiau jų gausa ir smulkumas sukuria žaismingą atmosferą.

Kelių tautų tradicijų dermė ir individualus keramiko požiūris į savo amatą - esminiai G. Vitkausko kūrybos bruožai. Šio autoriaus paroda, greta su Petronės Vensloviienės eksponuojamais paveikslais, supažindina lankytojus su kitokia Lietuvos tautodaile, įkvėpta Rytų estetikos, vasariško žaismingumo ir dekoratyvumo pajautimo.

Gailė Jurgaitytė